

Vacation

Dagmar Urbánková-Vachková
Ludmila Vachková-Drhová
Karel Vachek
Petr Vachek
Karel Vachek ml.

Obrazy, akvarely a fotografie z let 1966 - 1979 a z 90-tých let.

Dagmar Urbánková-Vachková, Karel Vachek
1966 - 1979
olej na plátně, 200 x 200 cm

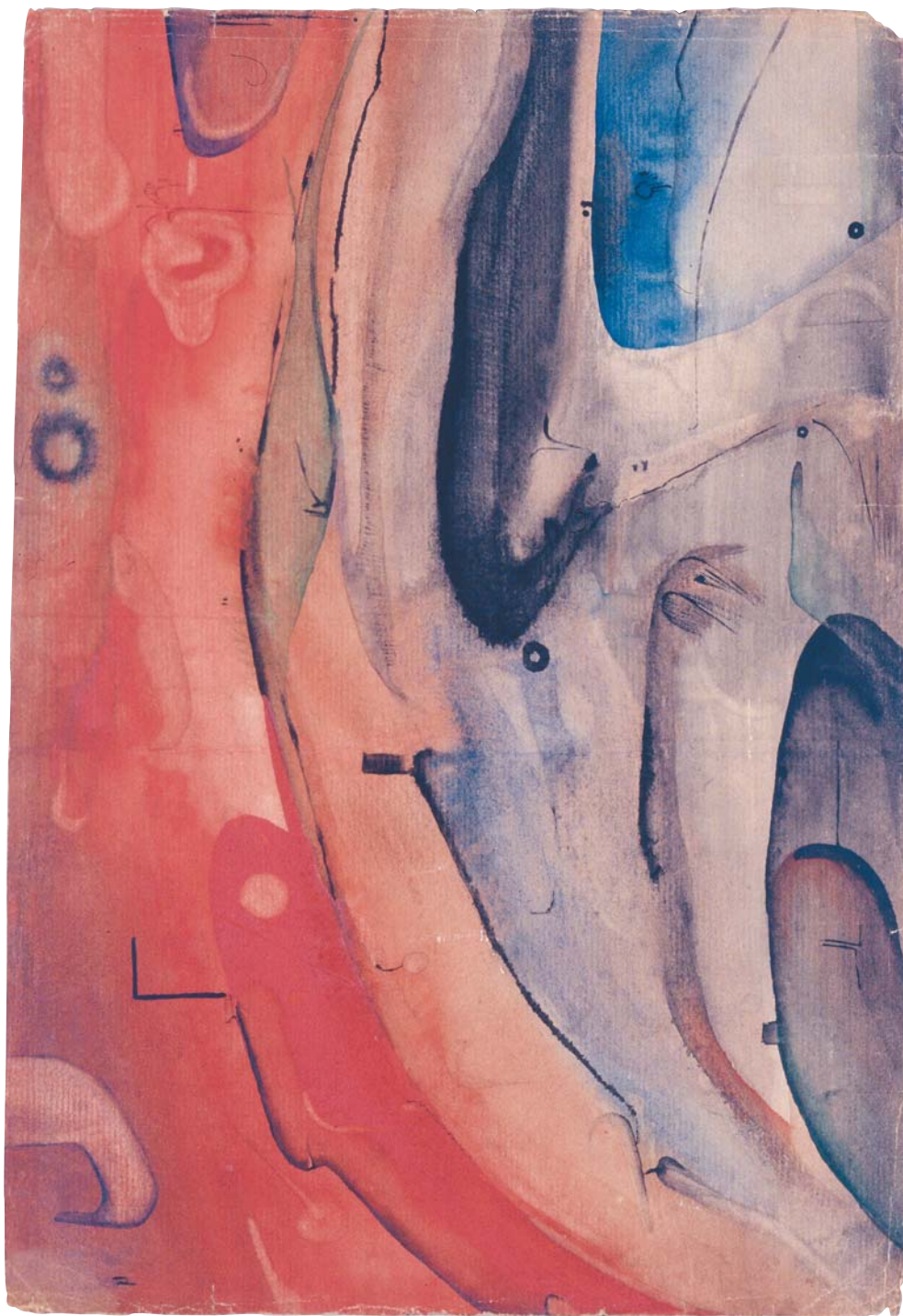
Karel Vachek
1966 - 1979
akvarel, A4

Dagmar Vachková
1966 - 1979
akvarel, A5

Karel Vachek
1966 - 1979
akvarel, A4

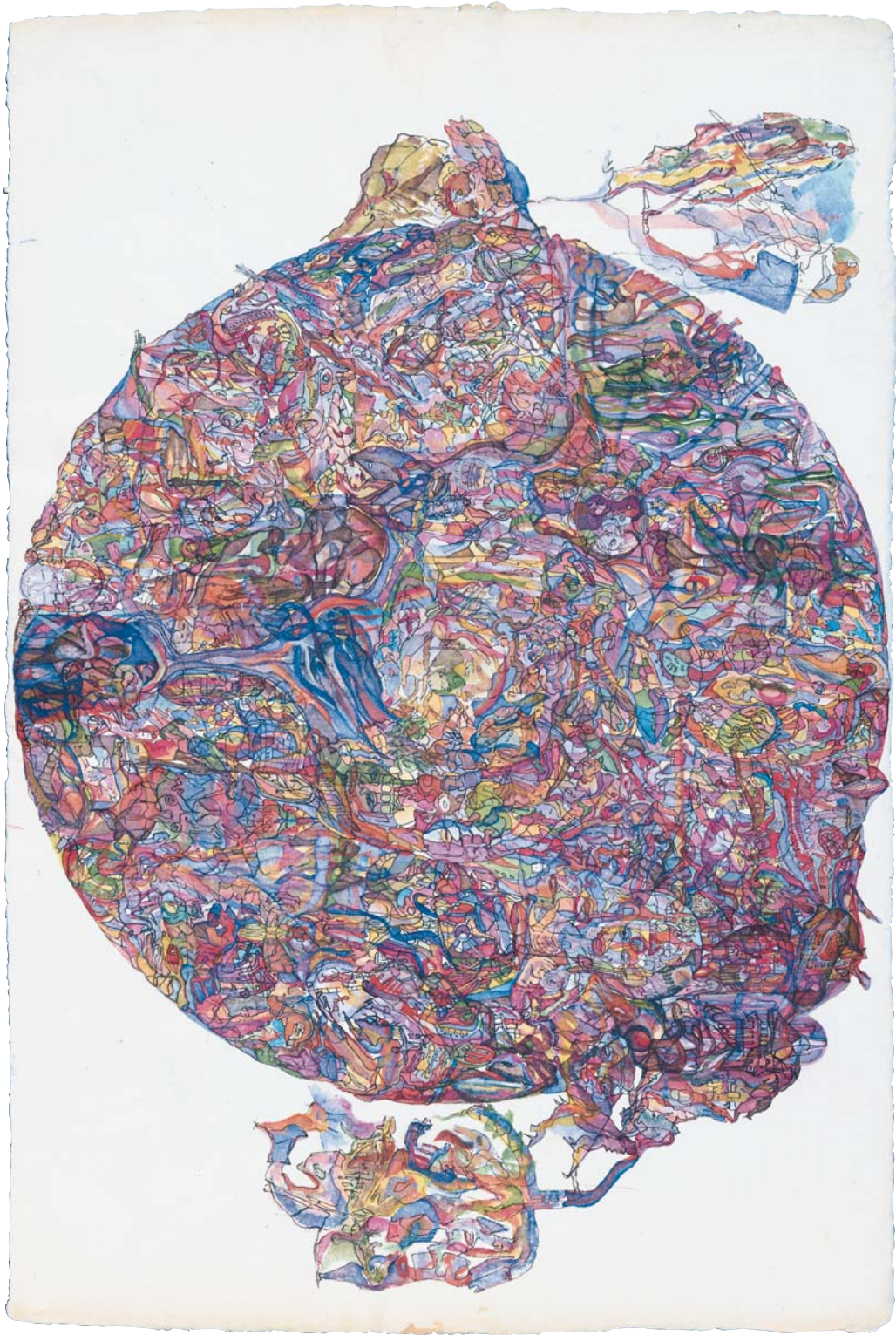
Karel Vachek
1966 - 1979
akvarel, A4

Ludmila Vachková-Drhová
1966 - 1979
akvarel, A4

Ludmila Vachková-Drhová
1966 - 1979
akvarel, A4

Ludmila Vachková-Drhová
1966 - 1979
akvarel, A4

Ludmila Vachková-Drhová
1966 - 1979
akvarel, A4

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na papíře, 35x25 cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 33 x 24 cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 28 x 43 cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 26 x 33 cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 28 x 43 cm

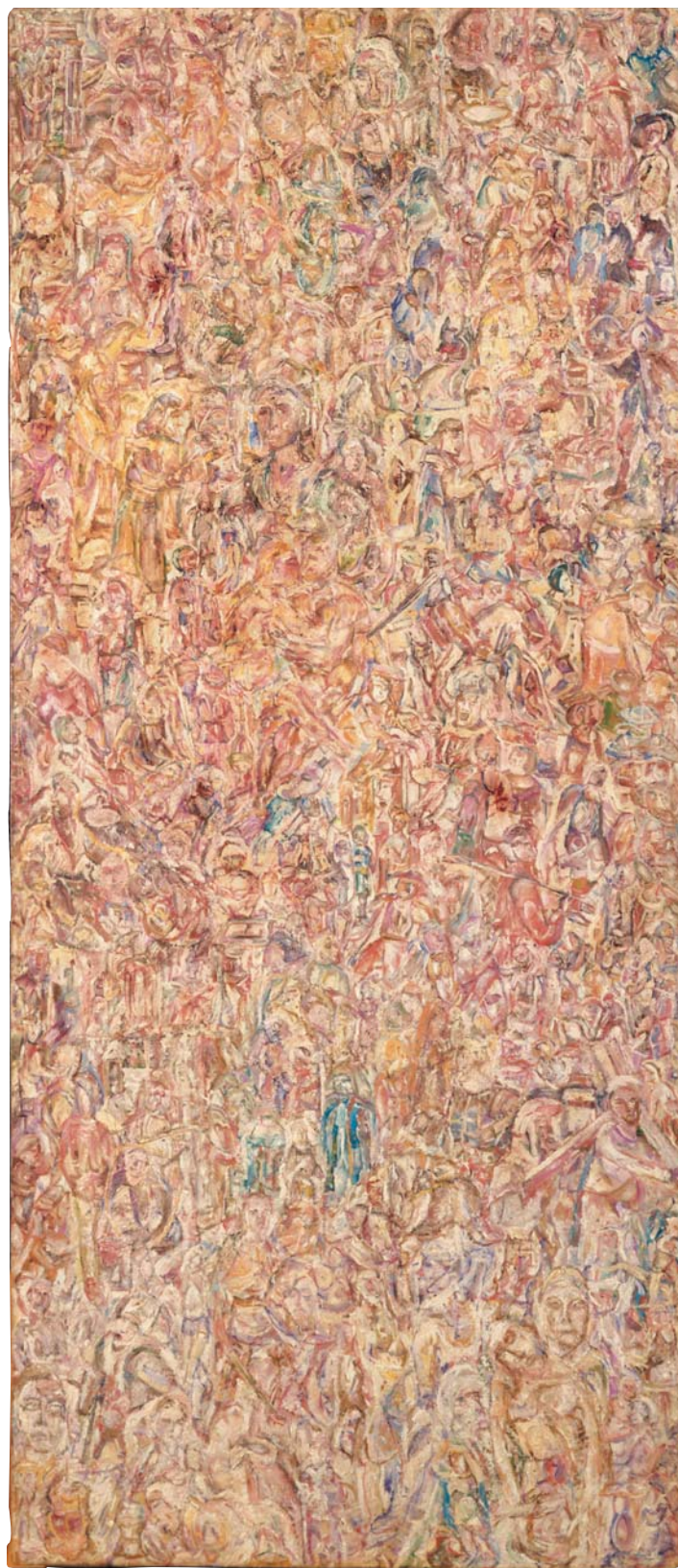
Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 30x30cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 30x12cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 37x25cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 29 x 69 cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 52 x 91cm

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, detail

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, detail

Petr Vachek
1966 - 1979
olej na dřevě, 52 x 107cm

Karel Vachek ml.
fotografie, 90. léta

Karel Vachek ml.
fotografie, 90. léta

Karel Vachek
Moravská Hellas
krátkometrážní film, formát 35 mm, 1963
kamera Josef Orr-Šnep

Karel Vachek
 SŘIZNĚNÍ VOĽBOU
 celovečerní film, formát 35 mm, 1968
 kamera Jozef Ort - Šnep
 Film byl oceněn Zlatou kamerou na MFF v Berlíně v roce 1991

Karel Vachek
NOVÝ HYPERION
aneb Volnost, Rovnost, Bratrství
celovečerní film, formát 35 mm, 1991 - 1992
kamera Karel Slach, Ivan Vojnár, Jan Procházka

Karel Vachek
NOVÝ HYPERION
aneb Volnost, Rovnost, Bratrství
celovečerní film, formát 35 mm, 1991 - 1992
kamera Karel Slach, Ivan Vojtár, Jan Procházka

Karel Vachek
NOVÝ HYPERION
aneb Volnost, Rovnost, Bratrství
celovečerní film, formát 35 mm, 1991 - 1992
kamera Karel Slach, Ivan Vojtár, Jan Procházka

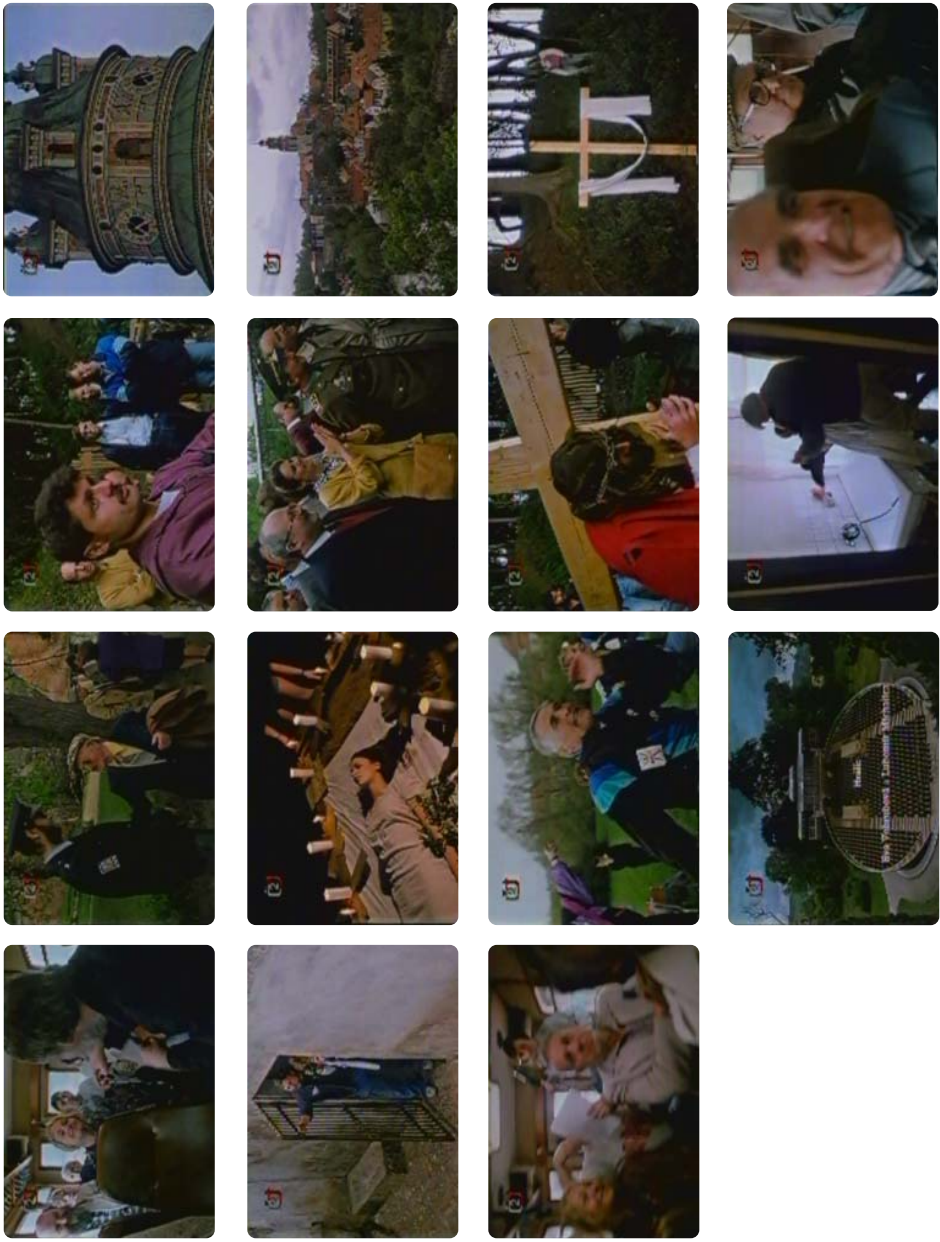
Karel Vachek
 CODLAT? aneb Cesta do z Prahy do Českého Krumlova
 (Jak jsem sestavoval novou vládu)
 celovečerní film, formát 35 mm, 1996
 kamera Karel Slach, Jan Procházka

Karel Vachek
 CODLAT? aneb Cesta do z Prahy do Českého Krumlova
 (Jak jsem sestavoval novou vládu)
 celovečerní film, formát 35 mm, 1996
 kamera Karel Slach, Jan Procházka

Karel Vachek
 CODĚLAT? aneb Cesta do z Prahy do Českého Krumlova
 (Jak jsem sestavoval novou vládu)
 celovečerní film, formát 35 mm, 1996
 kamera Karel Slach, Jan Procházka

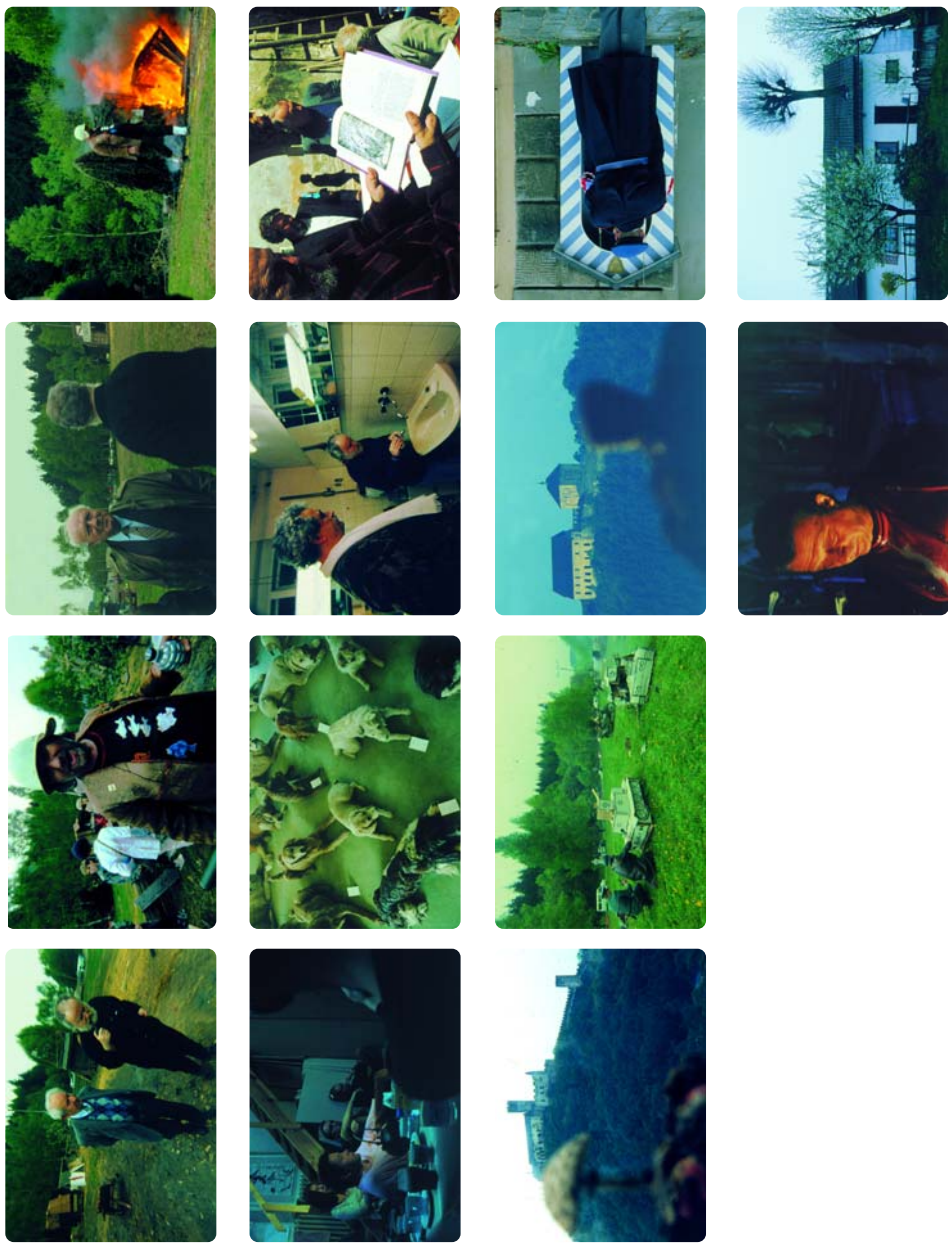
Karel Vachek
 CODLAT? aneb Cesta do z Prahy do Českého Krumlova
 (Jak jsem sestavoval novou vládu)
 celovečerní film, formát 35 mm, 1996
 kamera Karel Slach, Jan Procházka

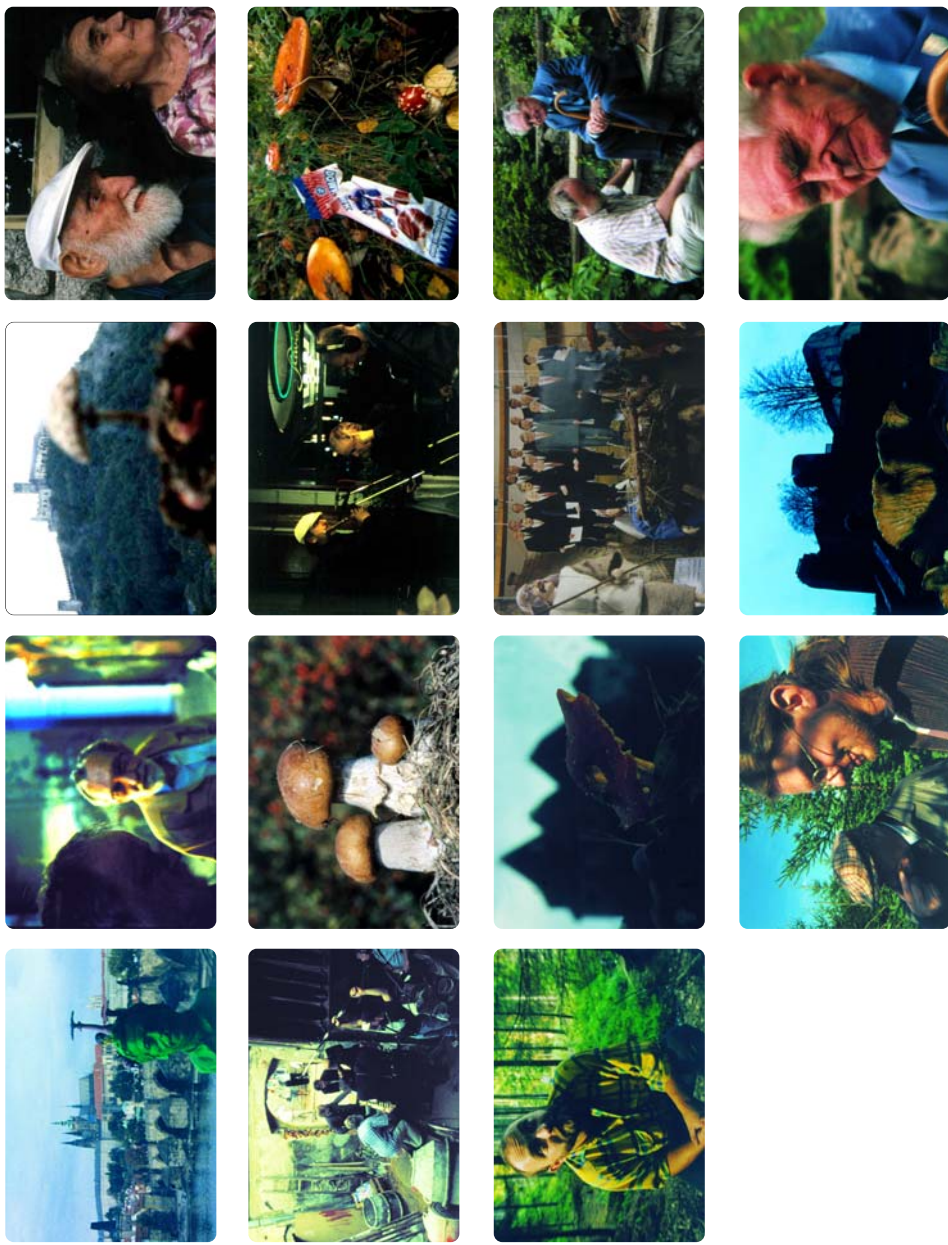
Karel Vachek
 CODÉLAT? aneb Cesta do z Prahy do Českého Krumlova
 (Jak jsem sestavoval novou vládu)
 celovečerní film, formát 35 mm, 1996
 kamera Karel Slach, Jan Procházka

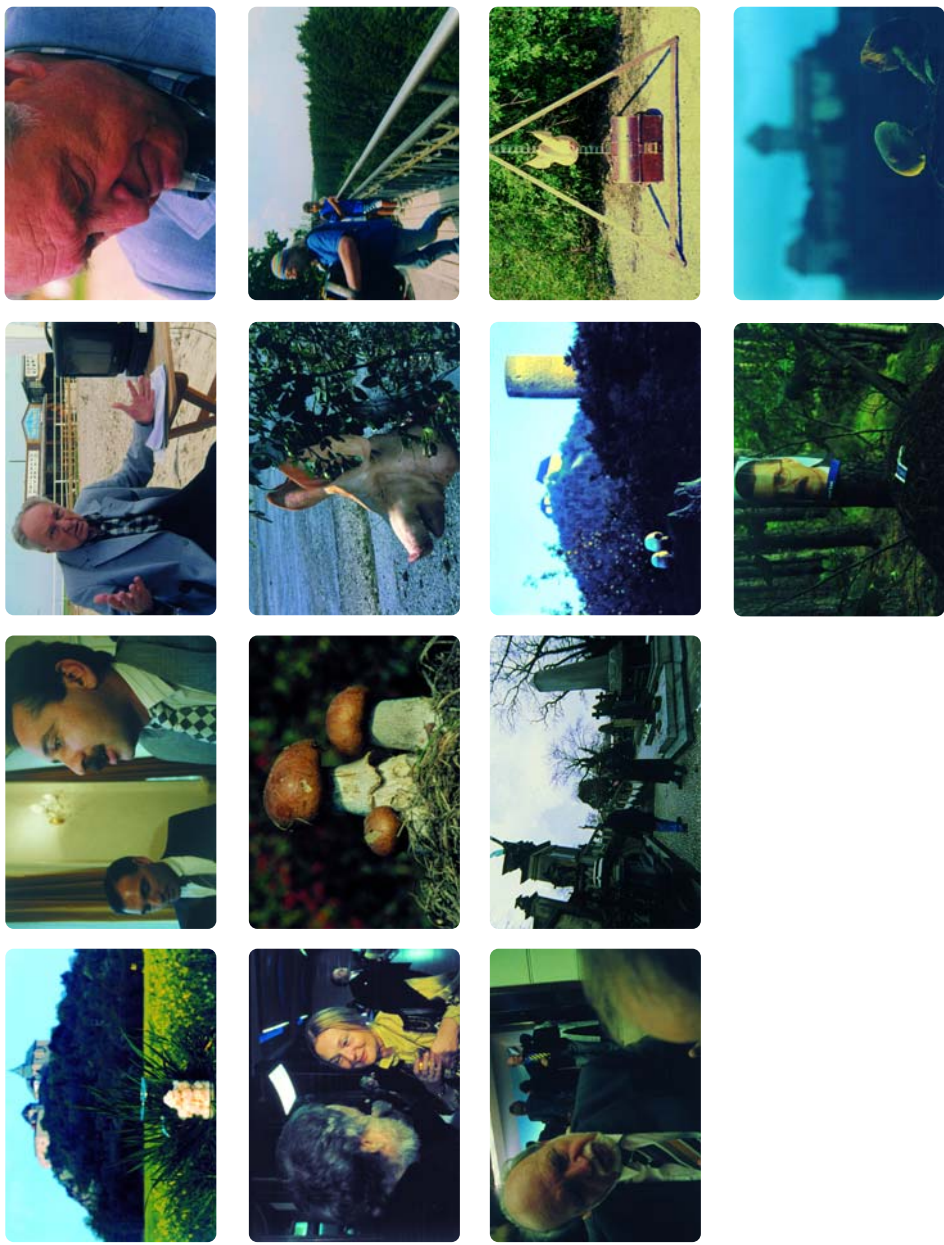
Karel Vachek
 CODLAT? aneb Cesta do z Prahy do Českého Krumlova
 (Jak jsem sestavoval novou vládu)
 celovečerní film, formát 35 mm, 1996
 kamera Karel Slach, Jan Procházka

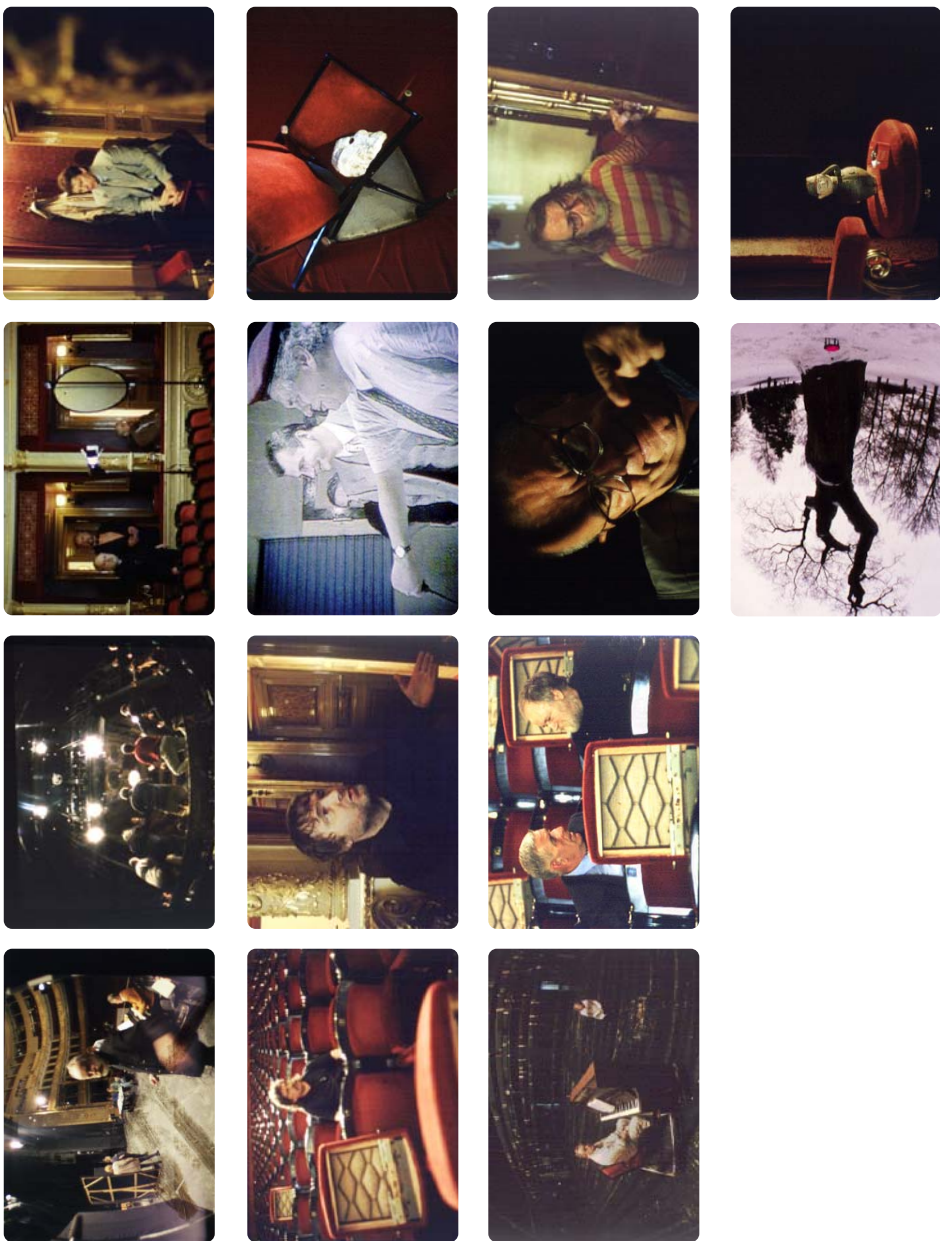
Karel Vachek
 BOHEMIA DOCTA aneb Labyrint světa a Lusthauz srdce
 celovečerní film, formát 35 mm, 2000
 kamera Karel Slach, Jan Procházka
 Film byl oceněn na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě, obdržel Cenu ČLF za oblast
 filmu pro rok 2000 a získal také Cenu samozvanců 2001,
 udtlovano kritikem Andrejem Stankovičem

Karel Vachek
 BOHEMIA DOCTA aneb Labyrint světa a Lusthauz srdce
 celovečerní film, formát 35 mm, 2000
 kamera Karel Slach, Jan Procházka
 Film byl oceněn na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě, obdržel Cenu ČLF za oblast
 filmu pro rok 2000 a získal také Cenu samozanců 2001,
 udělovano kritikem Andrejem Stankovičem

Karel Vachek
 BOHEMIA DOCTA aneb Labyrint světa a Lusthauz srdce
 celovečerní film, formát 35 mm, 2000
 kamera Karel Slach, Jan Procházka
 Film byl oceněn na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě, obdržel Cenu ČLF za oblast
 filmu pro rok 2000 a získal také Cenu samozvanců 2001,
 udtlovano kritikem Andrejem Stankovičem

Karel Vachek
 Kdo bude hřát hřídače, DALIBOR
 aneb Klíč k chalcoupce strýčka Toma
 celovečerní film, formát 35 mm, 2002 - 2003
 kamera Karel Slach
 Film byl oceněn na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě
 a získal Cenu Andreje "Nikolaje" Spankovce za nejvýznamnější český filmový projekt roku 2002

námět, scénář, režie Karel Vachek
ped. vedení Elmar Klos, Jan Kalis
kamera Jozef Országh
stříh Ludvík Pavlíček
zvuk ing. Benjamin Astrug,
 Lubomír Zajíc
výroba Emil Havlín

MORAVSKÁ HELLAS aneb *poznámky o folkloru*

Děj se odehrává ve Slatině 1963.
 Jde o témata a ve filmu vystupují: vylišo-
 vaný folklór, výtvarná škola a uplatnění
 začek, Oldřich Heřd, Letovice, malíř a
 na-těrač pan Josef Lebánek, sběratel
 Poto-mák, Zdeněk Haluška, co dělá slo-
 váccký humor, paní Sokolová, nejmenova-
 ný est-rádni umělec, muž, který vystoupil
 na festivalu ve Strážnici, malérčka Mar-
 tin-ková, J.A.Komenský, malérčka
 Adámková: "To není enem tak to malo-
 vání to přestane ať dýchat"; p. Leba-
 nek informuje Jožku Severinu, domek se
 žůdrem, lidová architektura 2. pol XX.
 století, dcérka Jožky Severina, architek-
 tonické názory (nejednotně), kuriozity,
 slováccká sochařina, pan Lebánek o sou-
 časné lidové písni, Anežka Bormová -
 průkopnice socialistické písne, Dvojče A
 (a dívka), dvojče B (a housle), Jožka
 Severin s dcedrú, tanečník Sopík o
 Lebankovi, u Posledníku + Strážnicko,
 restaurátér Fajtlík z Otrokovic, prodá-
 vajcí 40-50 tisíc litrů vína, čun-dráci a
 jiná mládež

SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU aneb *nehterdmí ODĀJNĚNÍ MOCI*

Deset filmovacích dní s Dubčekem, Ši-
 kem, Smrkovským, Goldstückerem,
 Čisá-Fem, Černíkem, Svobodou a dalšími
 mezi 10. - 30. březnem 1968. Kamerou
 "Edair" (16mm) spojenou synchronizačním
 kabelem s magnetofonem Nagra bylo
 získáno 6 hodin 20 minut hrubého mate-
 riálu, z něhož byl sestaven "obraz" čtr-
 nácti dnů , jež předcházely volbě prezi-
 denta ČSSR.
 zachycuje události, osobnosti a dny:
 23.3 Antonín Novotný rezignoval na
 funkci prezidenta ČSSR, 27.3.1968 Den
 učitelů, Ludvík Černý, Bohumil Lastovič-

MORAVSKÁ HELLAS / SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

Karel Vachek

Karel Vachek

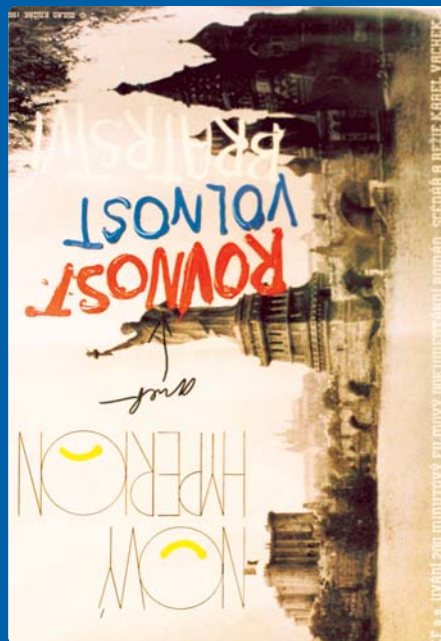
MORAVSKÁ HELLAS /

SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

námět, scénář, režie Karel Vachek
kamera Karel Slach, Ivan Vojnár, Jan Růžička
zvuk Libor Sedláček
střih Luba Durkovičová, Věra Čejková
ved. výroby Václav Hájek
ved. studia Pavel Benes
zást. ved. výroby Karel Matoušek
dramaturgie Václav Borovička, Jiří Gold,
Václav Sedláček, Zdeněk Světlý

[illegible]

Karel Vachek **MALÝ KAPITALISTA** NOVÝ HYPERION
aneb VOLNOST, ROVNOST, BRATŘSTVÍ

Karel Vachek

NOVÝ HYPERION aneb VOLNOST, ROVNOST, BRATRSTVÍ

**NOVÝ HYPERION aneb
Volnost, Rovnost, Bratrství**

námět, scénář, režie K.Vachek
kamera K.Slach, J. Růžicka, M. Hájek, A. Daňhel,
J. Rolinek
zvuk L.Sedláček, J. Bartoš, J. Štorek, P. Šádek
střih R. Pařezová
ved. studia Pavel Benáš
spolupracovali E.Krumbachová, K.Vachek ml.,
J.Franta, Trilobek a B.L.A.
produkce P. Brada
hudba K.Hatler, P. Nos, J. Vondrovic, B. Smetana
(Certova stěna)

hrají

Eva Votrubová a Lubomír Michalica
(umělci a vědci jedoucí z Prahy do Českého
Krumlova) botanik J.Haager, spisovatelky
E. Krysova, E.Kančírková, div. autor J.Vodňan-
ský, básníci A. Staníková, I.M. Jirous, uměnově-
dec, L.Novák, výtvarník, s manželkou Eliškou,
flétnista V.Zilka, loutkář M.Kirschner, lékařka E.
Zvolská,

spisovatel V.Jamek, novinář R.Švec, Keramická J.
Peřková a její muž, harmonikář J.Komenda, filo-
sof E.Kohák, psycholog a hermetista M.Nako-
nedný, filmový režisér J.Krojek, T.Vorel, kame-
ranan S.Mlota, herečka V.Chranostová, příro-
dovědec J.Drbňav, astrolog a fotograf J.Proko-
pec, (obyvatelé a hosté Českého Krumlova) sta-
rosta Českého Krumlova Jan Vondrouš, podnik-
atel J.Vacek, herec a jevitelský výtvarník A.Zwie-
felhofer a jeho žena Zdenka, pamětník a znalec
Českého Krumlova B.Braun a jeho žena, spiso-
vatelka H.Braunová, rodina Dunka, komunista a
člen ÚV KSČ M.Trnka, velvyslanec akreditovaný
ve Vídni na výletě, staveční májky M.Porubka,
A.Postl, W.Steinbauer, Fr.Klápar jako Neptun,
lidová zpěvačka M.Vávrová, medvěď J.černý,
operní režisérka I.Svandová, architekt P.Pátek,
Pavel Slavko, ředitel státního a zámku Českého
Krumlova, výtvarník J.Havlík, vynálezce a osma-
desátistník A.Bednář, manželé Hilda a Fr. Stide-
kovi, majitelé fotografického ateliéru, M.Bedni-
řová se synem Mayskem, keramik J.Pišná, Krta
v Holíčích představoval Fr.Hladký, J.Suga, Pilata
hrál V.Mára, velitel voj., základny L.Círek, učitel
hudby B.Novotný, policejní mluvčí R.Soukal,
P.Hrůš a skupina host. žernu WOK, plesový
sbor Perchta dirigovala S.Kodýmová, (politici
mimo ateliér) t.č. min.kulturní P.Tigrid, min.vnitřní
J.Ruml, min. hosp. K.Dýba, min. průmyslu
Vt.Dlouhý, předseda vlády V.Klausa, min. zahrani-
čí J.Zieleniec, prezident ČR V.Havel, min.obrany
Ant.Baudyš a V.Holáň, min.školství I.Pilip a jeho
žena, min. dopravy J.Soráský, filosof I.Sviták, pri-
mátor Prahy J.Koukal (politici v státní) min.
životního prostředí I.Dějmal, poslanec za ODS a
předseda úřadu pro vyšetřování zločinů komu-
nismu V.Benda s chotí, šéfredaktor Nacenzuro-
vaných novin P.Cibulka, předsedyně DEU
A.Hromádová, předseda ČSSD M.Zeman
a mnoho dalších občanů a hostů země.

CO DĚLAT?

aneb Cesta z Prahy do Českého Krumlova
(jak jsem sestavoval novou vládu)

MALÝ KAPITALISTA

Karel Vachek

Karel Vachek

CO DĚLAT?
aneb Cesta z Prahy do Českého Krumlova
(jak jsem sestavoval novou vládu)

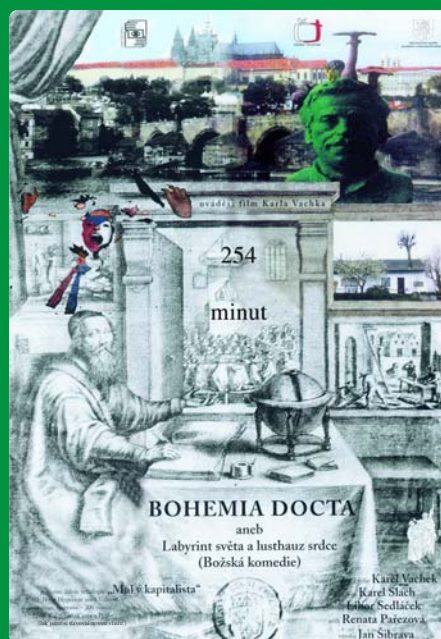
NOVÝ HYPERION
aneb Labyrint světa a lusthauz srdce
(Božská komedie)

námět, scénář a režie Karel Vachek
kamera Karel Slach, Jan Růžička
zvuk Libor Sedláček
střih Renata Pařezová
výroba Jan Šibrava

hrají rostlinný anatom J.Albrechtová,
publicista M.Bobek, nazvávislý politik
J.Bok, básník a filosof E.Bondy, literární
vědec V.Borecký, vedoucí a člen skupi-
ny Plastic People of the Universe
M.Mlýnský, V.Brabeneček, vynálezce Sem-
tovu S.Brěbora, básník E.Bříkcius, písnič-
kář Jim Čert, ex ministr a ekologický
aktivista I.Dojmal, básník I.Diviš, posla-
nec P.Dostál, spisovatel J.Foglar, ministr
školy a spisovatel J.Gruša, skladatel
V.Hálek, básník Andrej Stankovič, prezi-
dent ČR V. Havel s chotí, M.Zeman,
V.Klaus, prezident České akademie věd
R.Zahradník, lékař a spisovatel J.Hýsek,
básník a výtvarník J.Kolář, skladatel
J.Klusák, rektor AVU a výtvarník M.Kni-
žák, výtvarník V.Kokolia, básník P.Král,
spisovatel J.Kratochvíl, filmový režisér
J.Krejčík, spisovatelka E.Křísova, mysti-
ci manželé Edvard a Emilie Tomášovi,
politik V.Trojan, politik P.Uhl, hostista
T.Vejvoda, básník J.H.Krchovský, písnič-
kář Pepa Nos, biskup tajně církve
F.Zahradník, novinář I.Medek, politička
D.Němcová, filosof a bývalý rektor UK
R.Palouš, náměstek ministra zahraničních
věcí M.Palouš, vynálezce ra-dioložátoru
Tamara V.Pech, anarchista J.Polák, novi-
nářka L.Rakušanová, filosof P.Rezek,
teolog O. Stampach, fotograf
a kreslir Jan a Kája Soudkové, studenti
AVU, členové romských iniciativ,
poslanékyne P.Buzková, obyvatelé Orlic-
kých hor, Petr Pelc, básník a uměnově-
dec I.M. Jirous, předseda poslanecké
sněmovny M.Zeman, mikrobiolog
M.Vosátko, právník I.Veselý, rabin
K.Sídon a členové židovských obcí,
hudebník J.Stivín, právník E.Štuka, české
hrady, houby a další umělci, vědci, filo-
sofové a obyvatelé Čech a Moravy.

Karel Vachek **MALÝ KAPITALISTA** BOHEMIA DOCTA
aneb Labyrint světa a lusthauz srdce (Božská komedie)

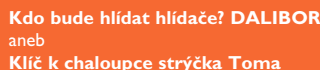
Karel Vachek

NOVÝ HYPERION
aneb
Labyrint světa a lusthauz srdce
(Božská komedie)

Informace o rodině Malině získáte na internetu.
Ve firmě je použit záznam „muž s pravněním“ z firmy E-Inčová Nale
Wida a záznamy F.Ramondy „z narození V.Klaus“, dle agentury záznamy
M.Zemsa a polní a traviče. WIT.

Karel Vachek

Karel Vachek

O vnitřním smích

- Osud a tvorba...

Naše bytí je soustava příčin a následků. Kdyby nebylo tvorby, znali bychom jenom budoucnost.

Tvorba vnáší do osudových příčin a následků vždy něco, co tu předtím nebylo, zatímco osud pracuje jen s tím, co je.

- Dvě soustavy, jež se propojují...

Obě mají společnou podstatu, vše zahrnující střed. Odtud je nahlížen osud - krutý a zároveň laskavý stroj sestavený tak, aby běžel /všechno je spotřebováno, vše se proměňuje, jednotlivá jsoucna mají počátek i konec, jediným důvodem počátku a konců jsou pochopitelné příčiny, které už jsou - tam, kde vnitřní smích rozpouští počátky a konce, zahledáme podstatu, ze které se vynořují nepochopitelně nová jsoucna, příčiny určené k pochopení/.

- Je-li osud podstatou nahlížen a tvorbou měněn, pak je osudová soustava závislá na soustavě středové...

Dva souběžné stavy myslí - dva souběžné stavy skutečnosti; je třeba rozlišovat bytí v osudu a bytí v tvorbě, bytí v pochopitelném světě příčin a následků, který je napojen na zdroj nových jsoucen - jejichž vstup do světa příčin a následků je podmíněn tvorbou, konáním v vědomí středu bytí, konání těch jsoucen, která zde už existují.

- Jsme-li už osudovými bytostmi, musíme se snažit naslouchat středu bytí, získat podíl na svrchovaném náhledu a tak i účast na svobodě tvorby...

Osudový člověk je živý jen zdánlivě, chybí mu svoboda vědomí, kterou by uplatňoval v každém "ted" svého bytí /co ještě není - není -, co bylo, už není, v tak nepatřném okamžiku žijeme - "ted", v němž základní kámen hmoty, dále nedělitelný, je - trvá, aby se vzápětí oddělil od dalšího "ted" okamžikem pohybu, v němž jakoby nebyl, v němž je pohybem/.

- Osudový člověk si jen myslí, že je svobodný, že se rozhoduje - ty krásné okamžiky, v nichž jsme, nic takového nedovolují /každé "ted" zanechává věčnou stopu/...

Ale uvědomíme-li si, zaslecheme-li /řeknu: z hloubi srdce /onu tajemnou prád všech jsoucen, jejichž mál mou mnozinou je každý člověk, uslyšíme onen hlas z podstaty bytí, který nás vede, dává nám slova a převládá naše pohyby, jsme účastni na svobodě tvorby, vstali jsme z mrtvých a jsme živý.

- Množina jsoucen živého člověka myslí a je svobodná, podílí se nejen na práci, ale i v tanci všeho bytí, vytváří žádoucí změny stav světa, vycházející z možného...

Svět mimoto, že je blaženost sama, je velmi krutý, protože žere své kuře nebo alespoň semena, která by mohla být sežrána kuřaty. Ale celek tak, aby člověk neprostrčil ruku zdi a přitom se neustále obnovoval /otce popletu nahradí syn dychtivý naplnit svůj poloprázdný mozek/, věřím, že většina a smysuplný celek nesho zatím uspořádat jinak.

- Doufám, že můj výklad neberete příliš vážně. Jen to, co je směšné, přibližuje se pravdě...

Ráno na autobusovém nádraží chrchlají a plijou dělníci - na chodník i na vozovku, obrací se mi žaludek. A plive jeden, nějak jinak, vznešeně a směšně - třeba si plivne na bradu a všichni kolem jsou šťastni. Každý z nás to zná, každý z nás to zažil - středově jedním - prozadí ho vnitřní smích /z hlubiny nešťastná vyvěrá radost, ničtí jeho důstojné já a zaplavuje okolí/.

- Známe-li onen stav ducha, který provází tvorbu /a je oznamován vnitřním smíchem/, máme zájem v tomto stavu trvale zůstat...

Jak se toho domoci - když vše kolem nás je stejně důležité - kde se toho domáhat - uvedeme se na jednu rovinu se všemi ostatními lidmi - uvědomíme si svoje kosti a představíme si jejich kosti. Uvedeme se v rovinu se vším. Pak se zbavíme dychtivosti - nehledíme nadále okem, které máme v čele - hledíme okem, jež je na hrudi. Proud vzhledu v naše okolí obrátíme a roztáhneme kolem dokola. To mě učila Dagmar, moje Paní. Dobrá kuchařka.

- Dobré rady nevzbuzují úzkosti. Nejsou to kosmické a jinak přiblíbě hvězdy. Pokud narazíte na texty vzbuzující posávný strach, utečte - pryč od magií a strašidel...

Změny osudu tvorbou jsou skutečnými změnami; magové svými bilymi i černými kouzly nemění náš osud, jen zvětšují prostor pro svou moc /at už s dobrými, nebo špatnými úmysly/ a jejich já ucpalo přístup k hlasu podstaty, který nevychází z nevědění, ale ze všezahrnujícího středu. A všelijaké hlasy se ozývají všude: i stromy a kameny, hmyzové i ptáci, ba i sloni a hvězdy mluví /zli, dobří, chytrí, hloupí - všichni omezení mluví ze svého omezení/, ale někteří mohou mluvit hlasem z podstaty bytí, je těžké rozeznat HO v tom štěbetání.

- Samozřejmě, je-li s námi mluveno, musíme znát slova a to znamená, že musíme být vzděláni. I s hlupákem lze probát všechno, co je důležité, ale nelze s ním promýšlet, co je důležité a zároveň složitě...

Když se narodíme, neznáme žádná slova, ale obvykle jsme v úplném souladu s podstatou bytí. Pohlemeli-li přístičky, děláme to tak dokonale, že všichni kolem nás jsou šťastni. Jsme ve vztahu beze slov a promlouváme - vystupuje z nás světlo, jinak řečeno: slovem může být i pohyb, tvar, barva, zvuk - a to slovo může být v řádu osudu nebo středu. Když neznáme žádná slova, známe jakási slova.

- Co je důležité a zároveň složité, to je přesným obsahem a přesným vztahem /i nejistota obsahu a vztahu, v té chvíli známá, je předmětem zájmu/...

Vyslovit přesnou myšlenku s trvalým významem, tj. myšlenku, která projde zkouškou - tj. myšlenku, která je schopna navázat na myšlenky dříve vyslovené, jejichž přesnost a trvalost byly obdobně zkoušeny - vzniká síť věd a umění - občas bývá její velká část stržena /příčinou bývá nejistota obsahu a vztahu, v té chvíli je známá/, aby vzápětí byla znovu budována. Jsme taky pavouky, jsme drúzy krystalů, labyrint stezek lesní zvěře - vše v přírodě má svůj předobraz, svou obdobu. Jsou obrazy starší a obrazy mladší /některé byly strženy - ty, které zůstaly, byly nové - to, co přibývá, převazuje nad tím, čeho ubývá, je bohatší v porozumění podstatnému - počet nerozhoduje.

- Přestože je podstata dokonalá, zrcadlí se - sama v sobě, a tak roste v čase, všemi svými skutečnostmi; tak se zdokonaluje, jako se zdokonaluje semeno, když vzroste a vydrží květ; semeno vydrží i semeno, které se liší...

Vědy zrcadlí bytí, staví nová zrcadla - nové skutečnosti, které, jsou-li v souhlasu s podstatou a nejsou tedy jen magickým výkonem, zůstávají - každé citě sít - nerozbitnými zrcadly, stále jinak, jinam a něco jiného odrážejícími, přinášejícími vždy novější věk.

Zatímco vědy umožňují vzrůst bytí z podstaty, umění zkoumá bytí ve vztahu k moudrosti - co právě vzrostlo, vzrostlo-li opravdu z podstaty - snaží se označit a vyfandit magická zrcadla, strhnout jejich rakovinou síť - snaží se vyprávět o návodech k rozbití rozbitelných zrcadel, které jsou mnohem kouzelnější než ta pravá a nerozbitná.

- Když vědy, u vědomí podstaty, zrcadlí bytí a dávají mu růst, umění měří bytí moudrostí a učí moudrosti, je-li z podstaty a staví zvláštní zrcadla...

Je lehčí být moudrým v uměleckém světě než být moudrým v životě. Stavíme-li dům, chceme, aby nám nespadol na hlavu, aby do něj nepršelo. Dál žádáme účelné členění vnitřních prostor, příjemnou teplotu a vlhkost vzduchu, dostatek světla. Všimněte si, jak nenápadně začínáme, teď už musíme najmout dělníky. Požadavky stupňujeme: chceme saunu, bazén s vyhřívanou vodou a možnost otevřít nad ním střechu, tělocvičnu a velkou knihovnu, dlnu se stroji a nástroji, skleník, garáž a stáje, zahradu a park, soukromé letiště, svou řeku a hory kolem. A zas uvnitř domu. Chceme elektronická a mechanická zařízení do kuchyně, do ložnice, do koupelny, do obývacího pokoje i do pracovní, chceme spousty hraček do dětského pokoje a ještě jednu ložnici a ještě jednu koupelnu. A pak ubytování pro sluhu a pokojskou, pro kuchařku, zahradníka, podkoního a ostrahu s pilotní zkouškou, taky zbraně, munici a zásoby všeho možného - tolik vědeckých myšlekn potřebujeme! Nepotřebujeme tvorbu, potřebujeme osudové napodobeniny, mrtvé myšlenky. Nechceme živé lidi, chceme kolem sebe poskoky. Mýšlet architektonické dílo, dům plný světla, je snadné - ale postavit ho je téměř nemožné. Zákazník nechce dům, chce vojenské zařízení s obsluhou, v úpravě pro pobyt v kosmu a k tomu panství v rozměrech Mléčné dráhy.

- Jak lehce lze vypadnout z živého bytí /chtivosti, co nás přepadá, zdáme se mocnými, nápaditými, vytváříme - plní půváb /a vracet se, napravovat vlastní svinstva, když okolí na nás splíkněnou mrká a přitěsňuje nás popláčává, to je těžké - těžké je se zastavit /i když tma nám zaplavuje tělo, tma bez světla zaplavuje všechna naše těla a slunce musí svítit jako blázen, to nás prostupuje do okolního světa /a najít cestou zpět všechny své chyby a napravit je bez cizí pomoci je téměř nemožné - kéž by nás někdo nakopl - někdy nám osud pomůže, není zcela bez zájmu...

I osud ví, že není vším, a dle svých možností se stará. Pokud nezijeme ve světle a nejsme schopni tvořit řešit spory, které jsou v základech osudového světa /pokud nejsme schopni zabránit světdílům, aby se pohybovaly proti sobě - jedna kra se posouvá, druhá se zvedá - musíme se smířit se zemětřesením, musíme zatím nechat tento příběh osudu/.

- Malé děti, které se dosud nesmířily se životem svých rodičů v osudu, téměř bez světla, zlobí - ovšem nezlobí nás všechny děti; některým nebylo dáno trvale žít ve světle už v matčině břiše, téměř zapomněly, o co jde, ale některé ještě zlobí, protože jsou živé, nevzdaly se...

Rosthnou peřinu a honí se za peřím, až sněhové vločky pokryjí celý byt; zastrčí nohu do konvice a nemohou ji vytáhnout, dokud nepřijde lékař; nechají přetéct vanu a plovoucí boty jsou lodi, některé ztroskotají; zapálí vánoční stromček, odmrzí lednici a vypustí zmrzlá kuřata do hořícího lesa hasit, až uhasí; nakonec malé děti, které ještě zlobí, mlékem, moukou a vejci spojí boty z potopy, přidají rozmrzlá kuřata a mokrý les s peřím; přijde lékař a vytáhne jim nohu z konvice; otec i matka jsou zděšení, otřesení až k slzám, rozdvájejí řadky a zalývají se vztekem, prchí pryč se zařatými písními a nenávidí celý svět i sebe, pak blek, a náhle mlují své děti a sebe samé jako nikdy předtím - vida, děti přece jen něčeho dosáhly, na chvíli uvvedly rodiče ke svobodě; poděkujeme jim - ale to my ne, opět zapomeneme na blaho lásky, musíme je potrestat, vychovat, zlomit - ještě jednou, dvakrát se o to pokusí, potřetí už zůstanou v osudu, otupělé a dytrohlopé, bez tvorby, ale s námi, se svými rodiči.

- Děti jsou někdy hrdinové a umírají dlouho, než se vzdají živého života a přijmou onu trapnou mrtvolnost s clem najít živého člověka, cokoli živého, třeba i sebe...

Chťejí být znovu šťastny, ale často si myslí, že k tomu stačí mít štěstí - kupříkladu mít to štěstí a nežít svůj život, přeskóčit ze své osudové řady do jiné, která by byla pohodlnější - občas se poštěstí vyhrát sázkou, dědit, dobře se vdát, koupit něco drahého levně, zvládnout dobře placenou důvednost, udělat objev v žádaném oboru - a tak vstoupit do jiného života. Ale může to být jen zdánlivá změna, osud sám je plný proměn i bez účasti živé tvorby.

- Je velmi těžké rozeznat malé děti, které trápí své rodiče proto, aby je vytrhly z jejich osudů /k životu ve světle/, od osudových sprátek, tzv. neživých malých dětí, které mučí rozkoši své oběti, ať už jsou to rodiče v duchovním slova smyslu živý, nebo neživí...

Ale zas tak těžké to není a časem si budeme moci vzájemně prohlížet auru, bychom věděli, co činy druhých a činy naše opravdu způsobují - na divácích poznáme, jaké bylo divadelní představení; kvalitu textu, který se hrál, poznáme na čtenářové auře - často k nám někdo přijde na návštěvu, všichni to známe, když odejde, musíme vyvětrat, ne vždycky, někdy je třeba odstranit kouř ze spáleného tabáku - často se mi stane, že zezlim a musím větrat svou vlastní hloupost; má paní vidí, že jsem ze sebe vypadl, často dřív, než to zjistím já sám, a hned se mne ptá, co jsem četl, co bylo v rádiu, v televizi, jakou gramofonovou desku jsem poslouchal, koho jsem potkal a co jsem se dozvěděl, co jsem na to řekl, o čem teď přemýšlím - vypadá to jako policejní vyšetřování, ale je to šťastná chvíle, rozeznám-li v osudu místo, ve kterém jsem chyboval; kdy mohu průběh události, kterou jsem osudově ovinil, ze středu směřovat světle; je to šťastná chvíle, mohu-li se opět vrátit do sebe, ale není to nikdy bez šramů na duši.

- Jizvy velmi zvolna narůstají, až zmizí, žijeme-li v tvorbě /s vnitřním smíchem/. Jak takový život vypadá? My chceme vši sílu, již jsme schopni, a stejně mohutnou sílu nechceme - současně - tento stav potlačuje naše já a my můžeme slyšet hlas ze středu bytí /každý z nás jež tak či jinak slyší - potřebujeme odejít z bytu, hledáte klíče a nemůžete je najít, dál zoufale hledáte a nakonec to vzdáte; v ten okamžik naleznete klíče, protože vaše chťení bylo s nechtěním v rovnováze, já ustoupilo a vy jste věděli/...

Hlas je to, co víte v okamžiku vnitřního smíchu, a to je stav, ve kterém žasnete nad tím, co víte, jste v naprostém klidu, v jistotě, která se šíří kolem vás a navíc se smějete: navštívilo vás pravé štěstí. /Pokud jste nenašli klíče v rámci řádných příčin a následků - tedy pokud všechno nebylo jinak/.

- Proč si vyprávíme příběhy? Máme pro to dva hlavní důvody - za prvé se chceme ujistit, že tu jsme, že jsme se narodili a zemřeme, že nejsme sami a žijeme v čase, s rodiči a dětmi, s vnuky a prarodiči, že jsme různí a žijeme různě, každý jinde a jindy, že každý máme svůj zvláštní osud - druhý důvod pro vyprávění příběhů je založen na předpokladu, že svůj osud můžeme měnit...

Myšli-li si to osudový člověk, člověk v zajetí příčin a následků, posilující své sebevědomí úvahami o svobodné vůli, kterou příčiny a následky zahrnují taky - nedívím se mu, zvláště když ovládá magické praktiky, ale žije v iluzi - svůj osud a osud vůbec lze měnit jen bytím ve světle a příběh, který ze světla povstál, má zvláštní charakter - poslouchat slyší z dálky vnitřní smích a učí se mu.

- Osudové příběhy, když je promyslíme, provázejí slzy a mohou to být nejen slzy smutku, ale i slzy štěstí, mohou nás rozesmát až k slzám, ale nepřinesou vnitřní smích...

Voják základní služby chtěl odejít z armády, ze závažných důvodů, ale nebylo mu vyhověno; ukradl při střelbách náboj a pokusil se o sebevraždu; byl dopraven do Vojenské nemocnice, ošetřen, hospitalizován na psychiatrii a postaven před Vojenský soud. /Osudový příběh s prostorem pro popis prostředí, psychologické herectví a moralizující soudy - drama, jež nás dojde, a katarze, která z nás smje špinu života, bude jeho vrcholem. Mezi závažné důvody pro odchod z armády přiřadíme vojáčkův milostný vztah k dívce nebo k chlapci, láska k rodičům a domovu, vlasti a církvi, všechno, co umožní divákovi spoluprožít příběh odpovídající jeho zkušenosti; je-li právě obvyklé mít slona v každé rodině, bude mít hrdina svého slona a morálka příběhu musí být pro většinu přijatelná, ať už jde o komedii, nebo o tragédii/

- Středové příběhy nejsou založeny na předvádění celé škály citů, které jsou následně vyvolány v divácích - jsou založeny na jednom citu, jenž je ke všemu stejný - obsahují v každém okamžiku katarzi - vnitřní smích...

Voják základní služby chtěl odejít z armády ze závažných důvodů, ale nebylo mu vyhověno; ukradl při střelbách náboj, spolkol ho a oznámil, že si ho schoval a neřekne kam, a dají-li mu zbraň do ruky, zastřelí se; byl dopraven do Vojenské nemocnice; hledal náboj, hledal; byl hospitalizován na psychiatrii a postaven před Vojenský soud. Vždycky náboj vysera, umeje a znovu spolkně, pořádk dokola, den za dnem.

- Středové myšlení vstupuje do dramatu několika vchody /příběhem, postavou, dialogem, hercem a někdy režii, vytvářím pojetím, hudbou/ a stačí použít pouze jediný, rázem je představení zaplaveno světem...

Dokonalým příkladem středového příběhu je **Večer tříkrálový** anebo **Cokoli chcete** Williama Shakespeara - a tak, když po ztroskotání lodi jednovaječná dvojčata, Sebastiano a Viola, jsou vyplavena mořem na třeba odlehlý, stane se Viola, vydávající se za muže, poslíčkem lásky knížete Orsina, milujícího Olivii, která se zamiluje při té příležitosti do Viola, ale ta již zahorela láskou k Orsinovi; nastší se objeví Sebastiano, muž k nerozeznání od Violy, a s Olivíi vytvoří pravý pár; zatímco Orsino konečně pochopí, že jeho oblíbenec, Viola, je žena, dávno již milovaná - příběh končí dvěma sňatky; všechny postavy se rozhodují v každé fázi

příběhu správně, i když divákoví se zdá, že chybně; středověé myšlení, ve středověém příběhu, dovede ke křivenému cíli, tam, kde je lidská láska totožná s láskou filosofickou.

Tvorba je nepravděpodobná, pravděpodobnější je osudové jednání /život jako boj, láska jako boj/ a to láka diváka, který ještě nejtísl zcela bezpečně, že existuje i středověé jednání. Tak souloží a vražda, akty, které osudovým lidem potvrzují, že se narodil a zemřou /a to je jediné, čím jsou si jisti/, jim přináší největší rozkoš - je smutný pohled na diváky, jenž se slétají /dnes i letadly/ k takovému magickému dílu jako mouchy k malinové šťávě a William Shakespeare to dobře věděl, dosáhl světové slávy také proto, že použil i osudové příběhy, **Romeo a Julie**, **Othello**, **Hamlet**, **Macbeth**, **Král Lear**, ve kterých se téměř všichni aktéři chovají jako bílci chtějí lásky i vraždy, odporující moci moci a zlému úmyslu dobrým, ale stejně osudovým úmyslem. /Lépe bude, až každý bude tvořivý a dosáhne světové slávy, tzn. každý bude vědět o každém. /Na scéně poseté mrtvolami řekne někdo z těch, kteří zbyli, že přišli, jak doufa bude líp.

• Ale autor byl filosof /člověk milující moudrost/, který věděl, že nevstoupil-i středověé myšlení vchodem příběhu, jenž je postaven jako lákadlo na osudové diváky, může vstoupit dialogem - v osudovém příběhu zili i dobří jedno jsou - nejsou schopni tvorby a pro budoucnost jsou, jen v tom smyslu, bez ceny - a tak v Shakespeareových hrách jsou hrdinové vybaveni moudrostí, která neodpovídá jejich chování: byla-li užita, děj by probíhal jinak; dialogy jsou protkány přesnými sebenáhledy postav a jejich obecnými úvahami, jež odpovídají světlé mysli autora, ale neodpovídají rozumu lidí, ublíbených osudem...

Máme-li osud dobrého člověka, nejíme o nic lepší, ve vztahu ke středu bytí než lidé s osudem lotra - dobří nemají zásluhu a zlí nemají viny - vše bylo určeno řadami příčin a následků, ale to neznamená, že nemáme rozlišovat mezi dobrým a zlým, že nemáme práť dobrý osud těm, kteří ho mají zlý, a hlavně musíme i od nich očekávat tvorbu /řeknu hloupě: zachráně-li dvojnásobný vrah dítě, aby naznačil davům, že není nebezpečný, že nežere děti, koná ve tmě osudu, i kdyby byl téměř za svatého považován/.

• Vstoupuje-li středověé myšlení do dramatu postavou, tak je nutné neobvyklá, nemá vývoj - je pevná a jemná, k svému okolí se chová jako znak, složitý a neuchopitelný, který všichni čtou, špatně si ho vykládají, ale on jim mění život...

Téměř dokonalými příklady středových postav jsou Don Quichote de la Mancha, kníže Lev Nikolajevič Myškin - Idiot, a dobrý voják Švejk. /Jaroslav Hašek, Fjodor Michajlovič Dostojevskij, Miguel de Cervantes Saavedra vytvořili znaky, téměř zastihující jejich jméno i životní osudy, znaky, jež kopírují charakter i osudy svých autorů - a co je nejdůležitější - jejich hrdinové jsou srozumitelní, z větší části neuvědomělé, každý je zná a malinko čte knihy, ze kterých vzešli, žijí mezi námi vykřvta a vyučují filosofii; tomu říkáme literární zážrak /a nevznikli by, kdyby jejich autoři nežili i vědomí středového bytí.

• Nelze vytvořit postavu v duchovním rozměru větší, než je autor sám; mluví-li o tom, co neví, vzníkají osudové chiméry - ty pak mučí naši mysl, dokud je neroz-pustíme...

Když se po námořní bitvě s Turky u Lepanta vrací Cervantes do Španěl, je zajat albánskými piráty a odevzen do Alžíru; hrozí mu narazení na kůl, poté, co se tři-krát pokusí o útek - aby ochránil druhy, co sli s ním, bere vinu na sebe - vzemte-li ho nepotrestaně, protože jeho neobyčejná odvaha bude účtu; je vyklopen jako jeden z posledních - když únosci pochopili, že jeho bohatí přátelé a jejich příbuzní, kteří za ně zaplatili vysoké částky, na něj dávno zapomeli - byl propuštěn za nepatrný obnos, který přinesl, ze sbírek na podobné chudáky, jakýsi mnich; hrdina bitvy u Lepanta, bez levé ruky utřzený výtelem z arkebuzy, se vrátil do Mad-ridu - dostal úřad, stal královým komisařem pro zbabovavší armády, je zapleten do podvodných obchodů s obilím a končí ve vězení, kde dál píše své vrcholné dílo, které dokončil v 68. roce života. Ze chudlé slechty jako Cervantes je i Dostojevskij - otce mu utloukli k smrti jejich vlastní nevolníci - otázky carovraždy probíral v revolučním kroužku Petrářského, všichni byli zatčeni; Dostojevskij byl prohlášen za politického zločince a odsouzen k trestu smrti zastřelením; v poslední chvíli byl trest změnén na čtyři roky v omešlé káznici a na pět let vyhnanství s vojenskou službou v Semipalatinsku na Sibiři - po návratu se stal přesvědčeným monarchistou a osobním přítelem ministra vnitra; psal knihu za knihou, aby finančně zabezpečil své příbuzné; opakovaně léčil svou jasnouživo- padoucnici cestami do lázní v Baden-Badenu; jeho prohrával v ruletě své hono-ře, aby se vzápětí vracel do Ruska, zadlužen; psát a vydělávat; široce rozvětvená rodina mu vyčítala jeho nezodpovědné chování.

• Myslete si, že člověk schopný vytvořit středového hrdinu musí nutně projít utrpením hráče, kterým je hráno uvnitř velkých mocenských střetů, musí nutně a zblízka hledět na smrt, aby se dokázal obětovat - neobětovat...?

O světě zvířat psali Cervantes i Dostojevskij; do časopisu **Svět zvířat** psal Hašek, zakladatel strany mímého pokroku v mezích zákona a fronty opilec s jedním dítětem, své mystifikace my, dříve, než byl povolán na zeno za 1. světové války - za rakouského císaře pána; přeběhl do ruského zajetí, vstoupil do čs. legii, pestal pit, zběhl k Rudé armádě a stal se rudým komisařem v Bugulmė, vydavatelem revolučních novin v čínštině; přestojen za ženu prchá zpět do Československa; z Ruska za ním přijíždí jeho druhá žena Alexandra Gavrilovna Lvová. Komunisté po něm chtějí, aby šel agitovat na Kladno; legionářský spisovatel Medek mu řekl: "Kdybych tě byl chytl, Hašku, dal bych tě zastřelit;" a Hašek mu odpověděl: "Kdybych já tě byl chytl, Medku, zas bych tě pustil." Je znovu opilec; miluje Jar-milu a žije se Šurou; píše své vrcholné dílo a zvolna umírá, aniž je dokončí.

• Když středověé myšlení vstupuje do dramatu hercem, nezáleží na tom, jaký je příběh, jaké jsou postavy a dialogy, jakéoli banalita dává středový herec smysl...

Američané používají výraz star - hvězda pro herce, který je na neby s jinými

hvězdami a svítí; někteří diváci si v význam zúžili - je slavný a má prahy, ale pod-vědomně cítí její účtyhodnou moc, která je nutí k potlesku, zažívají radost z přítomnosti světla; důležitost některých herců nelze odvodit jen z reklamy, která je obklopuje; samozřejmě, existují také pseudohvězdy vyhnané práškama reklamy, nebo složitěji - magii, existují také pseudohvězdy, herci, kteří nás ovládají, před kterými se cítíme menší, než skutečně jsme.

V českém kulturním prostředí jsme mohli pozorovat hvězdu - Oldřicha Nového a magickou hvězdu - Rudolfa Hrušínského. V anglo-americkém prostředí byla hvězda Marilyn Monroe a magická hvězda Laurence Olivier.

Ve Francii zářily hvězdy Gérard Philippe a Jean Marais, děsily magické hvězdy Gérard Depardieu a Catherine Deneuve, halskou hvězdu, kterou byla v míře nejvyšší Giulietta Masina, provázela magická hvězda Marcello Mastroianni. Ruská hvězdy - Innokentij Smoltonovskij, Ljubov Orlovaná a Klára Lučko - proti pseu-dohvězdám, jako byli Vladimír Iljič Lenin a Josif Vassianovič Stalin.

• Magie hvězd v politickém prostoru je obdobou magie hvězd v prostor umění /Leni Riefenstahlová a Adolf Hitler dělají v podstatě totéž - s mužskou odvahou, s touhou po čistotě výrazu přináší její pořaděk a zákony - strážidla, v tomto případě zlá, ale i dobrá, jsou jenom strážidla v moci osudu.../

A tak jsme se dostali k režisérům dějin i uměleckých představení. Obyvatelé východní a západní Evropy mezi dvěmi světovými válkami byli téměř bez kontak-tu a tvořivý lidé nedokázali vyklenout účinný most - tak to vzal osud do rukou, vyrostla magická monstra, pseudohvězdy, jako byli Stalin a Hitler, Němci byli brzy u Moskvy a Rusové vstoupili do Berlína, národy se seznámly, jež přiležitosti výtelo mnoho krve nevinných lidí - magie režisérů není tvorba, monstra neumějí nic, jen sloužit osudu; my všichni, kteří jsme nebyli schopni středověé jednat, tedy i oni /Hitler a Stalin/, jsme způsobili tuto katastrofu.

• I režisér může být středový, jako byl David Wark Griffith, autor **Zrození ná-ro-da** /filmu, v němž žije černošy hráli běloši s stříhována hubama na černo - smál se sám sobě i své jízanské výchově/ a autor **Intolerance**, která je dokonalým vzorem historického dramatu i velkofilmu, v němž se dává a jejich vůdci sejdou, až je staletí od sebe oddělovala, předčest svou bílost /nesentimentálním způso-bem, takže nás, potomky, nezavazují k obdobné bílosti/; chybí středový příběh, dialog i postavy jsou osudové, ale reže scény a stříhová skládá jsou středové; dlyk tomu sledujeme myslí nový film, plný překvapivých závěrů, jež jsme sami učinili; nové postavy a nový příběhy; dostavuje se vnitřní smích, stejně, jako jako když na pódiu vystoupí středový politik; kolik naděných nápadů vzbudí v obta-novi; vytváří mu prostor už jen tím, že se do něj nenapce sám - umí být hloupý; Alexander Dubček měl předzřuku - Alexander Prostorovič Dubček; rád lkával; soudruzi by měli dostat prostor a v 68. roce nebrzdili reformy, chichotal se jako hlupáček tak dlouho, až přijely tanky varšavské smlouvy - tak položil základy k rozpadu impéria Rusů, Svazu sovětských socialistických republik /práci dokončil , v to doufáme, Michail Sergejevič Gorbáčov, také středový politik - světový člověk, říkála moje Paní, když se objevil na počátku 80. let; měl to napsáno v oblíbení a ona to rozeznala .../

Filosof v politice se umí rozhodnout správně v dlouhém výhledu /střed bytí, s nímž je v soulahu, dává vidět na mnohotahů, na nekonečno tahů, dopředu/ - pravda, jsem směšný, když pracuji s absolutní neznámou, se kterou se dopředu ztotožňuji; řeknete si, že hlas, střed, světlo je něco, co známe z modliteb, církev-ních rituálů a svatých knih, v jejichž státních jménu se je již tisíc let vraždíme - nejen ortodoxní s heretiky /řekl bych: jsme tak ubozí, že neudržíme v mysli své objevy, aniž bychom je nezapletli do spjatých obrotů - Luis Buñuel si uvědomil důležitost oka a bityty, ale vím, že neměl řezat oko břitvou; kinematografie má své sícj nejslinější obraz - navždy se vryje do paměti, ale všechno je špatné; obraz je osudový/.

• Když se objeví nová a živá myšlenka, přivlastní si ji vzápětí osud a jeho lhou-post. Aby přežila - je zmrazčena; aby mohla být uložena k ostatním, musí na ně navázat, a tak se změni její význam /to se týká socialismu i metafyziky.../

Středovým politikem byl i Edvard Beneš /neni jim Václav Havel a nebyl jím Tomáš Garrigue Masaryk, který si přál, aby jeho nástupcem - presidentem Čes-loslovenské republiky, byl Edvard Beneš/, což se nejméně dvakrát správně rozhodl - dvakrát abdikoval na svou funkci; nebojoval s nacistickým Německem, protože pak by Evropa měla Čechy za vítězitele německých obyvatel Sudet - nedovolil, abychom se stali původci 1. světové války, a nebojoval s komunisty v roce 1948 , protože bez socialistického Československa, kde ho zanechal starému mládenčí, aby sama odjela do Německé spolkové republiky - diváci sli /stařec a cizí dítě si projevují náklonnost/ a autor bre; jen agentka KGB - případně osoba, jež měla odvrátit pozorost od jiné agentky /agenta/ KGB - mohla podniknout tuto cestu, ale o tom se ve filmu nemluví a když vytěží; Jára da Cimman vymyslel opět něco zábalného - udělal další objev v duchu normalizace, kterou všichni okupa-ce Československa vojáky Varšavské smlouvy - mříme o svých problémech a budeme se líbit, budme na své hodní; a další čestě filmaři útočí v duchu Jára da Cimmana křičem na baštu křče - Americkou filmovou akademií; civičnou hřš-těm v Čechách je Vachlerova filmová akademie, civičnou cenou je Český lev.

• Slunce dává světlo měsíci, a tak může být slunce velký režisér; americká star, Ginger Rogers, byla v tomto smyslu velkým režisérem - její partner Fred Astaire, netančil-li s ní; běhal-li kolem Judy Garland atp, nebyl už tak skvělý, hodný a šťastný, chybo středové slunce, to, které měl George Washington ve své ženě, malé tlusté vdově s hromadou dětí, obhal kolem ní, jako měsíc, nejen z lásky lid-ské, ale i z lásky k moudrosti, již byla plná; Martha Dandridge Parke Custis-Was-hington je slunce, co svítilo v časech vzniku Spojených států amerických; a Edvard Beneš měl stejný význam pro republiku Československou; národy mají středová jádra svých kultur...

Národ je určen jazykem /souborem myšlenek vyjádřených slovy v nejširším slova smyslu - slova hudby, výtvarných umění a architektury, literatury a dramatu, pan-tonimny a tance, řemesel, vědy a techniky - uspořádaným a proměnlivým soubor-em znaků/, ne pódou a krví; hranice mezi jazyky, ty pomyslné, mají smysl /udržují kulturu v klidu - a dokonale myslíme jen v mateřském jazyce/, hranice mezi sáty, politické hranice jsou hani-cemi moci - důsledkem rozpisnosti jednéh jazyků a sebeobraný těch ostatních; všechny ostatní důvody, pro spory jedněh s druhými, jsou zástupné /národy zešlři, nemá-li jejich kulturní místo, kde je sama sebou - viz Irové, Srbové atd./ a z

toho vyplývá, že politika, jež rodí státy a řše - co vedou války nebo žijí v míru, slouží jazykům - nevěda, čemu slouží; všechny kultury, malé i velké, mají svůj jedi-nečný způsob přístupu ke skutečnosti /řekne-li Čech "mír", znamená to nejen klid zbraní, ale i klid vůbec - řekne-li Rus "mír", znamená to svět, ale také klid zbraní/, a proto je třeba uchovávat místa pro národy /jazyky/, vytvářet mosty mezi nimi - mosty překladů myšlenek - s provozem vyváženým v obou směrech; nevyvážený provoz předem upozorňuje na nadřazenost a rozpisnavost - vede k sebeobraně - ač je jisté, že není jazyka, který by neměl co nabídnout; pralesní kmen s dvaceti výrazy pro zelenou baru, má myšlenky, jichž nejíme schopni; vyvážíme myšlenky, nevyvážíme jazyky - nechceme-li poškodit myslí světa a chod světa; multikulturní společenství jsou překladisté myšlenek; někdy i podnět-ná, ale jejich trvání závisí na existenci center; v nichž je jazyk ponechán sám sobě - každý švýcarský jazyk má své údolí v Alpách a navíc Berlín, Paříž, Řím; pochopi-li se vzájemně jazyky, pak státy a řše ztratí smysl - je to jen zdánlivá hloupost, velká jako Brno - národ je jazyk v nejširším slova smyslu.

• Středové jádro české kultury /jazyka/ - můžeme přibližně určit jmény - Jan Žižka z Trocnova, Jan Amos Komenský, Bedřich Smetana, Ladislav Klíma - nebo jinými jmény, která už drive do textu padla; Edvard Beneš, Jaroslav Hašek, Old-řich Nový, Alexander Dubček - v této souvislosti je třeba brát v úvahu i Karlův most, jehož proporce i poloha světem září /pohleděme-li na Pražský most přes Karlův most a zakrejeme most, z pohledu je nice; zakrejeme-li Hradčana, zůstává všechno/ - obvykle se kultury mylí, hledajíce svůj duchovní střed; Češi se dovola-vají Sv. Václava, Jana husa, T.G. Masaryka, Karla Čapka - ale mysljet na osudové bytosti, i když byly dobré, obnovuje jen lidské city a nepříliš schopnost tvorby, kterou potřebujeme na cestu ze slzavého údolí...

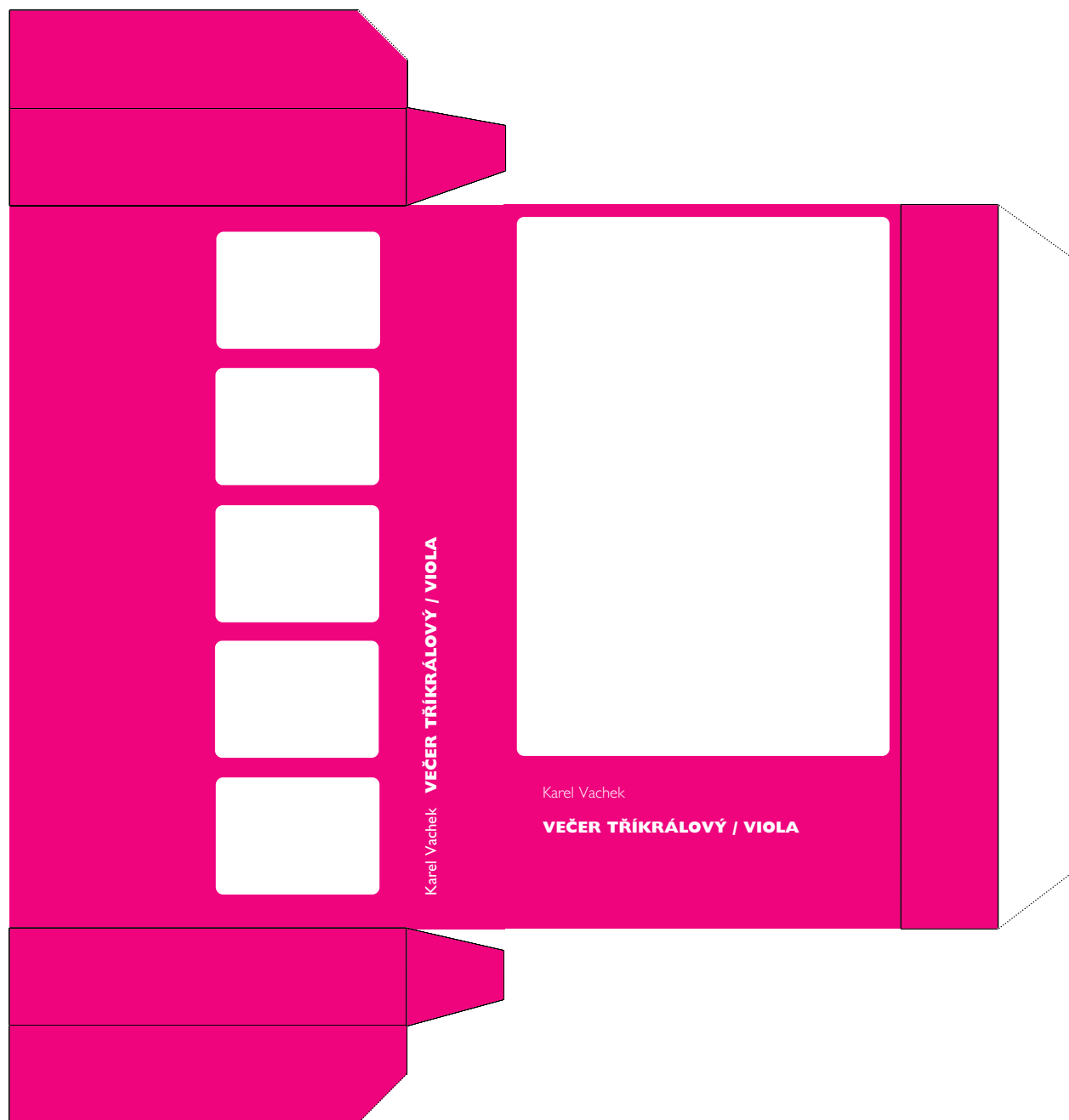
Vstupuje-li středové myšlení do dramatu /světla/ výtvarným pojetím /tvorbou objektů - třeba i k bydlení, obrazů, soch atd./, malokterý z historiků chápe, co se stalo, když se objevi v New Yorku socha Svobody, v Moskvě chrám Vasilije Bla-ženého, v Paříži Bastilla - Pařížané ji musí znovu postavit, aby měli co bořit, jak říká moje Paní - a v Londýně Big Ben; co se stalo? - všechny y objekty vnitřním světem září, jak Pražský most a patří k středovému jádru kultur; jsou to objekty, na které myslí ve svých jednoduchých /hloupých/ myšlenkách lid, tzn. každý člo-věk, ať chce, či nechce - vstáváje lehaje - pokud je nějak potkal; historici umění by měli být opět teology - aspoň trochu; události pro každého jsou setkání s křží a trapasly Milana Křižáka či s kresbickami Mikuláše Alše; rovnost, jež je ústřední myšlenkou českého uzavování od dáвна - káde na mince v Táboře, to nebyl jediný pokus Čechů o zespoločenštění majetku, vojensky zaštitovaný Janem Žižkou z Trocnova, je i ústřední myšlenkou středového jádra české kultury /křtícíž rytíři padali; jejich kopyta se zaplétala do dámského satsva v rybníce a ušlech je dobi-jeli/ - středové skutečnosti mohou vypadat i neobyčejně hrusně, nejen hloupě - hloupost je vlastně povinná, protože středová dokonalost má být všem a všemu otevřená - není to věž ze slonoviny; tvůrce se světu nevzdáváje, naopak se přibli-žuje; žít v pravdě a mít dobré bytlo, bez drobných podílů, obvykle nejde - z tvůrce je rázem pseudotvůrce a vzníká křč /středová hloupost není křčovitá/.

• Chceme-li mít úspěch a pro něj jsme ochotni zapomenout, co víme - překu-rujeme informace a děláme falešné závěry - pak jsme křčati /chceme se líbit a současné ušlélat dobrý obchod; chceme věřit, že naše chování má dobré důvody - můžeme na to získat doklad, např. Oscara - cenu, která je výrazem průměrné-ho vkusu filmového diváka a nadprůměrné obchodovatelnosti díla/ a jsme-li křčati, jsme i lháři; v čí přitěh se budeme chtít prohat, takovou poneseome vinu; i vina byla předem určena osudověmu pseudo-tvůrci, tak jakápak vina? - střed bytí je všude, odpovídám si, tak proč se ho nechytit; jsme-li křčati - chceme-li se líbit a lžeme-li - jen malinko, skoro vůbec ne, "všeomě" velikonončí kuřátka a novoroční prasátka - lidstvu a sobě budeme méně nebezpeční...

Jára da Cimman, vědec, jenž vymyslel všechno a dřív než jeho současníci - a také lépe, protože jeho objevy se líbí divákům - je dvadřetí postava vytvořená trojicí autorů v době normalizace, které jsem se nikdy nemohl smát; ztělesňuje totiž myšlení, co plodí křče - co Jára vymyslí, je zábavné a důvodem k myšlení je touha se líbit; příběh má pokračování, jeden z autorů výše zmíněné postavy napsal filmový příběh /oceněný Oscarem/, jehož hlavní hrdinka přiveze syna ze Sovětského svazu do socialistického Československa, kde ho zanechal starému mládenčí, aby sama odjela do Německé spolkové republiky - diváci sli /stařec a cizí dítě si projevují náklonnost/ a autor bre; jen agentka KGB - případně osoba, jež měla odvrátit pozorost od jiné agentky /agenta/ KGB - mohla podniknout tuto cestu, ale o tom se ve filmu nemluví a když vytěží; Jára da Cimman vymyslel opět něco zábalného - udělal další objev v duchu normalizace, kterou všichni okupa-ce Československa vojáky Varšavské smlouvy - mříme o svých problémech a budeme se líbit, budme na své hodní; a další čestě filmaři útočí v duchu Jára da Cimmana křičem na baštu křče - Americkou filmovou akademií; civičným hřš-těm v Čechách je Vachlerova filmová akademie, civičnou cenou je Český lev.

• Okamžik odpojení, tj. okamžik, ve kterém člověk, jeho činy a některé důsledky jeho činů, přestávají být osudové a nejsou ještě středové /osudové ted střída se středovými, jako drnčel/ - tak vypadá hodný člověk...

/nedokončená báseň - přednáška/
Karel Vachek

Dagmar Urbánková-Vachková, narozená 1.10.1943
Ludmila Vachková-Drhová, narozená 7.6.1944
Karel Vachek, narozen 4.8.1940
Petr Vachek, narozen 3.9.1945
Karel Vachek ml., narozen 14.6.1969

Rodina Vachkova pochází z Tišnova na Moravě.

kontaktní adresa:

Karel Vachek
Suchý Vršek 2121
Praha 5
Nové Butovice

katalog připravili

reprodukční fotografie Lukáš Havlena

typografie Marek Pistora

sazba Martin Fišer

listy tištěny na Xerox DocuColor 2006

obálka tištěna sitotiskem firmou Anti/Knap v Prostějově

© Martin Fišer 2002